

naar derved at gennemføre en rationellere Skatteligning og at faa ud af Landbefolkningen, hvad den rettelig bør svare.

Det er den højtærede Finansminister lige saa vel bekendt som mig, det er en offentlig Hemmelighed, at det Materiale, paa Grundlag af hvilket Statistisk Bureau har udarbejdet sin Fremstilling, viser ikke alene de Resultater, der nu ligge klart for os alle, men viser den allerstørste Forskel mellem de enkelte Landkommuner indbyrdes. Det er ikke saaledes, at Befolkningen i alle Landkommuner slipper lempe- ligt, nej, der eksisterer det langt mere for- argelige Forhold, at der er adskillige Landkommuner, hvor man har dygtige, samvittig- hedsfulde Folk, der have tænkt Sagen skarpt igennem og have sat sig ind i, hvordan de skulle gennemføre Skatteligningen rationelt og faa Befolkningen forklaret, hvordan de skulle opgive deres Indtægt, saa at de faa nøje ud af Landbefolkningen, hvad de skulle have, og lige ved Siden af er der Landkommuner, hvor Befolkningen er akkurat lige saa velstillet, har samme Levevis, har lige saa god Jord, har en Kreaturbesætning, der gør det samme gode Indtryk, men hvor Skatten er beregnet meget lavere. Det er sagt mig, at i store Dele af Vestjylland, altsaa i forholdsvis magre Egne, er Skatte- ligningen rationelt gennemført, der betaler Befolkningen til Hvid og Skilling, hvad den skal, medens den i fede Egne i Nordsjælland og paa Fyn slipper med en lav Skat. Der er Ulighed ikke alene mellem By og Land, men der er ogsaa Forskel mellem Landkom- munerne indbyrdes. Det er Toppunktet af Forargelighed, naar man laver en ny stor Skat og forøger den og forøger den, at bevare en saadan Ulighed, at nogen overhovedet er i Stand til at slippe for Skat. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man, naar man er Finansminister, skal kunne gaa videre paa denne Basis uden at sige: Først og fremmest maa vi have Ligningsapparatet i Orden, sørge for, at der kommer Ligelighed til Stede.

Nu er det muligt, at alt dette er over- drevet. Jeg tror det ikke, men lad os tænke os det, det faktiske er i hvert Fald dog dette, at der er en saa stærk Følelse inden- for Bybefolkningen af, at den bliver behandlet uretfærdigt og uligelig i denne Sag. Derfor burde det være en Pligt at undersøge dette Forhold til Bunds. Man kunde f. Eks. lade Statistisk Bureau behandle dette Materiale paa en eller anden Maade og se, om det virkelige skulde være saa i de enkelte Kom- muner. Det er sagt mig, at i en vis Kommune skal Landpostbudet være sat i Skat af større

Indtægt end en rig Gaardmand, som sidder og har det fedt og godt. Eksisterer der den Slags Ting, saa lad os faa dem frem og faa Forholdene klarede til Bunds. Men hvis det ikke er Tilfældet, hvis det er en „fable convenue“, som har dannet sig, er ingen mere end Landbrugerne tjent med, at vi komme til Bunds i Sagen, og gøres der Landkommunernes Ligningsmyndigheder Uret, ere de ogsaa tjente med, at man kommer til Bunds i Sagen. Og hvis det er godt nu, kan man jo heller ikke have noget imod at faa andre Ligningsmyndigheder, der gøre det lige saa godt. Det var det samme, som i sin Tid var saa skæbnesvangert, da man modsatte sig en Undersøgelse af Albertis Forhold. Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa dette, da det ligger udenfor det foreliggende Emne. Naar der i en Befolk- ningsklasse findes en Mistanke mod en Mand eller Myndighed, i dette Tilfælde en Skatteligningsmyndighed, om, at vedkom- mende handler urigtigt, uligeligt, uretfær- digt, er det enhver Regerings Pligt at sørge for at komme til Bunds i Sagen, saa at Følelsen enten viser sig at have været rigtig, og saa skulle selvfølgelig de Misbrug, hvor- over man var oprørt, fjernes, eller ogsaa kan vedkommende Befolkningsklasse oplyses om, at dens Mistanke har været urigtig. Derfor maa jeg indtrængende henstille baade til den højtærede Finansminister og til Fler- tallet i dette Ting at stille sig velvilligt og forstaaende overfor den Følelse af at blive uretfærdigt behandlet, der er i store Dele af Befolkningen. Ikke alene Skattesagen, men overhovedet al dansk Politik vilde være vel tjent dermed.

Wenzel Neergaard: Som jeg allerede flere Gange under Forhandlingen om disse Skattelove har haft Lejlighed til at udtale, er det Hensigten fra min Gruppes Side at yde loyal Støtte til det, som er Formaalet med Skattelovene, nemlig at skaffe Balance i Statskassen. Det har staaet os klart, at dette ikke naaedes alene ved Forbrugs- skatter, men at man ogsaa, saaledes som de politiske Forhold nu en Gang ere, maatte gaa til en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, endog en ret klækkelig Forhøjelse. Paa Baggrund af dette Tilsagn ønsker jeg de kritiske Bemærkninger, jeg har at gøre om det fremsatte Lovforslag, set. Hvorledes vor endelige Stilling til dette Lovforslag vil blive, er det ikke Lejlig- heden at tale om her ved anden Behandling. Jeg skal kun i al Almindelighed sige, at det forekommer mig, at man med det her foreliggende Lovforslag er gaaet lovlig vidt,